

1. ELLA EN KITTY

De kat zit angstig verscholen onder het eenpersoonsbed in de slaapkamer van het kleine huis. De ros-wit getijgerde pels staat van kop tot teen in dikke plukken rechtop. De staart duwt tegen nerveus trillende achterpoten, die zich klaarmaken om zodra de situatie het toelaat, weg te spurten. De ogen van de kat staan groot, evenals de gitzwarte pupillen. De snorharen staan in vechtnodus, zo ver mogelijk achteruit tegen de mollige kaken gedrukt en de oren liggen plat op de schedel. Het gestreste kattinnetje ziet hoe twee geklauwde, spierwitte poten het bed instappen, waar baasje enkele seconden geleden nog uit alle macht tegenspartelde. Nu de knoestige poten haar niet langer de weg versperren, ziet de poes haar kans schoon en schiet in de flits van een seconde onder het bed vandaan. De nagels krassen over de houten vloer. De viervoeter stormt de trap treden af en haast zich naar het bovenste holletje van de hoge krabpaal die te harer beschikking staat in de living. Ze wringt zich in het gat en blijft ineengedoken als een bolletje, roerloos zitten. Op de eerste verdieping vlak boven haar is het stil. Pas een tweetal uur later laat baasje iets van zich horen, door luid te schreeuwen. De logge kat kruipt aarzelend de bruine krabpaal af en gaat bang afwachgend op de onderste traprede zitten.

Ella wordt met bonzend hart wakker. Ze heeft zichzelf horen gillen. Een enkele, felle schreeuw. De blonde vrouw zit in flanelen nachthemd kaarsrecht, met zitvlak op het donkerblauwe hoofdkussen. Lange, blonde haren vallen voor een smal gezicht, wanneer ze haar kin op de borst legt. Ze sluit de ogen in diepe concentratie en ademt een aantal keer heel diep in en uit. De dertiger heeft ergens gelezen dat ademhalingsoefeningen soelaas kunnen bieden voor panieksituaties. Mompelend tracht ze zichzelf wat moed in te spreken: "Komaan, verman je nu toch eens, vrouw. Het was maar een nachtmerrie. Dromen kunnen je in de echte wereld niks maken, dus wordt nu eens rustig!"

Ella kijkt naar de klokradio die 4.29 uur aangeeft en trekt vervolgens haar blik weg van de rode neoncijfers. Het eerste wat die vindt, is het slaapkamerraam: een paars gordijn bedekt het venster, met uitzondering van een vijftien centimeter brede verticale reep, waar zacht licht van de maan en enkele sterren tegenaan duwt. De pracht en intensiteit van dat aanzicht, kalmeert Ella zienderogen.

Weer op adem gekomen en in staat zich te bewegen, neemt Ella een papieren zakdoekje uit de kartonnen wegwerpdoos op het grijsgelakte nachtkastje. Alvorens het in de mouw van haar nachtjapon verdwijnt, veegt ze ermee over haar bezwete gezicht. Kreunend stapt Ella uit bed. De nachtjapon valt traag sluipend over haar bleke benen. Ze voelt het koude parket onder haar blote voeten tijdens het stappen en een koude rilling vibreert niet onaangenaam over haar hele lichaam.

Ik moet het boek vinden!

Ella rent haastig de zwart gespikkelde trap op. Witte gypsen maken piepende geluiden op de brede treden. De schoengeluiden stoppen wanneer het dikke, blauwe vloertapijt van de plaatselijke bib van Geraardsbergen, die volledig absorbeert.

Ella loopt paniekerig tussen de wijdverspreide rekken vol boeken. Ze bereikt de fictiezaal via een ingang, waarboven het woord 'FICTIE' in wijnrode letters op een vastgespijkerde, grijze houten plank werd geleverd. Ella loopt door naar het midden van de zaal en begint koortsachtig te zoeken. Ze richt zich in haar volle 148 centimeter op, om de titels van de literatuur en auteursnamen op de bovenste schappen te kunnen lezen.

Ze houdt haar hoofd schuin en houdt haar adem in, terwijl haar ogen langs de grote en kleine letters schieten.

Verdorie, welk boe...

Harde windstoten beuken aan alle kanten in op Ella. Lange, blonde haarstrengen komen los van haar knot. Haar klamme zweet droogt onmiddellijk op en kippenvel verspreidt zich over haar hele lichaam.

Ze staat te midden van lange, bruine grassprietten die op een vreemd ritme heen en weer wiegen, georkestreerd door de snoeiharde wind. Het lied dat de onzichtbare orkestleider dirigeert, klinkt als papier dat tussen vingers wordt verfrommeld.

Ella staat op slechts tien centimeter afstand van wat de restant van een waterput lijkt. Ze gilt het uit en springt in een levensbehoudende reflex zo ver mogelijk weg van het gapende gat, omgeven door aarde en plukken gras. Door deze onverwachtse en inspannende beweging, valt ze neer op haar hurken. Haar adem giert uit haar keel en ze hoort zichzelf jammeren. Ella forceert zich om haar kin van haar borst te brengen. Met tegenzin kijkt ze naar het kniehoge gras: overal zijn er wiegende grasstengels te zien, bruingebrand door de zon. Haar ogen schieten vliegensvlug van links naar rechts, als een opgejaagde prooi die geen kant meer op kan, voor het levend verscheurd wordt. Zit er een roofdier verscholen in deze savanne?

Loodrecht in haar gezichtsveld: bruingele, puntige tanden. Met opengesperde ogen van angst, staart Ella er gehypnotiseerd naar. Haar hart gaat als een razende tekeer. Ze staat aan de grond genageld in doodsangst en kan geen vin verroeren.

Rode ogen. Rode ogen die op een bepaalde hoogte lijken te zweven in de zwart-blaauwe onweerslucht. Plotseling schieten ogen en tanden tegelijkertijd razendsnel naar voren, terwijl het gras ritselt en knispert als kurkdroke herfstbladeren onder rubberen laarzen.

Op ongeveer twee meter afstand van de plaats waar Ella nog steeds onbeweeglijk op de hurken zit, staakt de gestalte plots het rennen en richt zich in zijn volle tweenhalf meter op tot een imposante figuur. Ella's kuit smeken om verlichting. Ze recht zich kreunend op, terwijl het wezen zich in vol ornaat gewillig laat bekijken.

Ella aanschouwt het melkkleurige gedrocht vol walging.

Te lange, magere armen bengelen aan smalle schouders. De onderarmen eindigen in stevige, benige handen met zes lange vingers voorzien van scherpe klauwen. De vingers lijken oud, krom en door bulten ontsierd. De armen reiken in volle lengte tot aan de gespierde kuit van het creatuur. De platte borst en buik gaan over in strakke dijen. De lange benen, als geboetseerd uit kalk, eindigen in zestenige voeten, even knoestig en geklauwd als de handen.

Angsttranen wellen op in Ella's groene ogen als ze het gezicht en hoofd van de gedaante vol afschuw bekijkt. De rode ogen pulseren naar de felle oranjetint van een welbrandend vuur. De zwarte pupillen zijn zo klein als een punt. Naast de onmenselijke ogen, is ook de afschrikwekkende mond een blikvanger: de muil is een enorme rode holte omringd door dunne, leverkleurige lippen. Oren zijn er niet, enkel gaten in de spierwitte schedel. Het reukorgaan bestaat eveneens uit twee donkere gaten in het midden van de afzichtelijke kop, dat boven een korte, brede stierennek uittorent.

Haren, wenkbrauwen en wimpers zijn onbestaand: het beest is volledig kaal. Boven op de schedel prijken twee krullende horens, zo zwart als de nacht. Het hele lichaam van het mormel is omgeven door witte huid dat wansmakelijk blinkt als het vel van een natte kikker. Het blanke schepsel neemt zijn blik van Ella af, draait zich om en stapt met grote passen naar de waterput. De gekromde, melkwitte rug laat een serie walgelijke botknoppen zien, die van nek tot naakt zitvlak onder de huid uitpuilen.

Bij de aanblik daarvan schreeuwt Ella het uit.

De gedaante beantwoordt de gil door zijn kale hoofd om te draaien en een blazend, sissend geluid te produceren. De opengesperde muil ontbloot de verraderlijk scherpe tanden. Het monster verdwijnt in de diepe waterput op het moment dat de droom Ella loslaat.